

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovarsyho a sudcov JUDr. Štefan Harabina a JUDr. Petra Szaba, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 26. apríla 2016 v Bratislave, v trestnej veci odsúdeného **A. H.**, pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), j) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a iné, **o sťažnosti** odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 22. februára 2016, sp. zn. 7Ntok 3/2015, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného **A. H.**
sa z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 402 ods. 2 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 Tr. por. odmietol návrh odsúdeného **A. H.** na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6 T 1/2005, ktorá najskôr skončila právoplatným odsudzujúcim rozsudkom tohto súdu zo 16. januára 2007, sp. zn. 6 T 1/05 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2008, sp. zn. 4 To 18/2007 a po povolení obnovy konania skončila rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 19. mája 2014, sp. zn. 6T 1/2005 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2014, sp. zn. 4 To 9/2014, z dôvodu, že aktuálny návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania obsahuje tie isté skutočnosti, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté poslednými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 2015, sp. zn. 2 Tost 13/2015 a Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2015, sp. zn. 7Ntok 2/2015 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2015, sp. zn. 5 Tost 45/2015.

Proti tomuto uzneseniu včas podal odsúdený sťažnosť.

V písomnom odôvodnení sťažnosti podanej sčasti samostatne, sčasti prostredníctvom obhajcu namietol, že s rozhodnutiami Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými bol nesprávne uznaný za vinného aj z trestného činu vraždy a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov a na výkon trestu bol zaradený do tretej nápravno-výchovnej skupiny sa nemôže stotožniť. Podľa jeho názoru mu bol vo vzťahu ku konaniu odsúdených J. H. a E. D. uložený neprimerane prísny trest, ktorý by sa mal správne pohybovať na hranici sedemnástich rokov a takýto trest by prijal. Uložený trest preto neplní svoj účel čo veľmi ťažko psychicky znáša a v tejto súvislosti poukázal aj na svoju životu nebezpečnú a nevyliciteľnú chorobu, ktorou trpí.

Navrhol preto, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie zrušil a prvostupňovému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Alternatívne navrhol, aby o jeho žiadosti najvyšší súd rozhodol sám tak, že jej vyhovie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade sťažnosti odsúdeného A. H. preskúmal v rozsahu § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému môže sťažovateľ podať sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť menovaného nie je dôvodná.

Rovnopis odôvodnenia sťažnosti odsúdeného bol doručený na vyjadrenie prokurátorovi.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Košice v písomnom vyjadrení k sťažnosti odsúdeného uviedol, že odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania a podanej sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti spĺňajúce podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. a poukázal len na neprimeranosť trestu, ktorý mu bol uložený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe.

Navrhol preto, aby najvyšší súd sťažnosť odsúdeného na neverejnom zasadnutí ako nedôvodnú zamietol.

Najvyšší súd ako súd nadriadený (§ 192 a nasl. Tr. por.), po preskúmaní veci zistil, že sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu je prípustná (§ 402 ods. 3 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste (§ 187 ods. 1 Tr. por.).

Na podklade podanej sťažnosti najvyšší súd v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Odsúdený A. H. bol v pôvodnom konaní rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 16. januára 2007, sp. zn. 6T 1/05 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2008, sp. zn. 4To 18/2007 uznaný za vinného v bode 1/ z trestného činu ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., § 222 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2/ z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. j) Tr. zák. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom v citovaných rozhodnutiach súdov obidvoch stupňov.

Za to mu bol podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2, § 29 ods. 1, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradený do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú O. Š., nar. X., bytom K., K. s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občianskoprávných.

Na podklade právoplatného uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 24. februára 2014, sp. zn. 8 Ntok 1/2013 vychádzajúceho z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL ÚS. 106/2011 uverejneného v Zbierke zákonov 21. decembra 2012 pod číslom 428/2012 Z. z. bola v posudzovanej veci povolená obnova konania a krajský súd podľa § 400 ods. 1 Tr. por. zrušil vo vzťahu k tomuto odsúdenému výrok o treste z jeho rozsudku zo 16. januára 2007, sp. zn. 6 T 1/05, ktorým mu

bol uložený skôr uvedený trest, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

Na podklade povolenej obnovy konania následne už v obnovenom konaní krajský súd pri nezmenenom výroku o vine rozsudkom z 19. mája 2014, sp. zn. 6 T 1/2005 obžalovanému A. H. podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2, § 21 ods. 1 a § 42 ods. 1 Tr. zák. uložil výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) rokov a odsúdeného na výkon trestu podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. zaradil do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Na podklade odvolaní obžalovaného a prokurátora Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 30. septembra 2014, sp. zn. 4 To 9/2014 podľa § 321 ods. 1 písm. e), písm. d) zák. č. 301/2005 Z. z. účinného od 01. januára 2006 napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odsúdenému A. H. uložil pri nezmenenom výroku o vine podľa § 219 ods. 2, § 29 ods. 1, ods. 2, § 35 ods. 1, § 42 ods. 2 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov a odsúdeného na jeho výkon podľa § 39a ods. 2 písm. c) zaradil do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň podľa § 319 Tr. por. odvolanie odsúdeného A. H. zamietol.

Podľa § 402 ods. 2 Tr. por. odmietnuť návrh z dôvodov uvedených v § 399 ods. 1 môže súd aj na neverejnom zasadnutí. Z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 môže návrh odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v tom prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Pri posudzovaní, či sú splnené podmienky pre takýto postup prvostupňový súd rozhodujúci o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania postupoval v súlade so zákonom.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd veľmi podrobne vysvetlil svoje úvahy a zistenia na podklade ktorých dospel k záveru, že odsúdeným v návrhu na povolenie obnovy konania uvádzané skutočnosti sú tými istými skutočnosťami, ktoré už boli skôr

právoplatne zamietnuté a nanovo podaný návrh je len jeho opakovaním a konkrétne poukázal na rozhodnutia krajského a najvyššieho súdu, ktoré jeho zistenia potvrdzujú.

Najvyšší súd konštatuje, že skutočnosti uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia zodpovedajú stavu veci, pretože predmetom predchádzajúcich rozhodnutí konajúcich súdov ako to z ich obsahu spoľahlivo vyplýva, boli tie isté skutočnosti, ktoré odsúdený uviedol znovu v nanovo podanom návrhu na povolenie obnovy konania, a preto tento je len ich opakovaním.

Uvedený stav veci Trestný poriadok rieši v § 402 ods. 2 Tr. por., a preto krajský súd správne vec prejednal a rozhodol v zmysle tohto ustanovenia na neverejnom zasadnutí.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú v zmysle § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 26. apríla 2016

JUDr. Martin P i o v a r t s y , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Sylvia Machalová